

de ŝanĝi ĝin al kudrilo. Ĝis la fino de la klaso sole Hermiona Granger efikis iun ajn ŝanĝon al sia alumeto. Profesorino MakGongal montris al la klaso, kiel ĝi estas fariĝinta tute arĝenteca kaj pinta, kaj favoris Hermionan per unu el siaj maloftaj ridetoj.

La klaso sendube la plej antaŭĝuita de ĉiuj estis la Defendo Kontraŭ la Mavaj Lertoj, sed la lecionoj de Ciuro rivelis sin kiel ŝerco. Lia klasĉambro odoregis je ajlo, per kiu, laŭ onidiro, li intencis forturni certan vampiron, kun kiu li konatiĝis en Rumanio, kaj kies alveno por kapti lin, je iu venonta tago, li timis. Lia turbano, laŭ li, estis donaco de iu afrika princo, por dankesprimi pro lia forigo de ĝena sorĉkadavro^[25], sed neniu tute kredis tiun klarigon. Ekzemple, kiam Ŝemus Fingan avide petis rakonton pri tio, kiel Ciuro luktadis kontraŭ la sorĉkadavro, Ciuro ruĝiĝis, kaj komencis paroli pri la vetero; krom tio, oni rimarkadis kuriozan odoron, kiu ŝvebis ĉirkaŭ la turbano, kaj la ĝemeloj Tordeli insistis, ke ankaŭ ĝi estas plenŝtopita per ajlo, tiel, ke Ciuro ŝirmu sin kie ajn li iras.

Hari trankviliĝis pri tio, ke laŭ la vojo al lernado de magio li ne estis je kilometroj malantaŭ la aliaj. Multaj studentoj devenis de moglaj familioj kaj, kiel li, simple ne konceptis, ke gesorĉistoj ekzistas. Kaj estis tiom por lerni, ke eĉ homoj kiel Ron havis nur malgrandan antaŭecon.

Vendredo estis aparta tago por Hari kaj Ron. Ili finfine sukcesis trovi sian vojon al la Granda Halo por matenmanĝo, tute sen eraro survoje.

“Kion ni havas por hodiaŭ?” Hari demandis al Ron dum li elverŝis sukeron sur sian kaĉon.

“Duopan klason de Pocioj kun la Rampenaj,” diris Ron. “Snejp estas la Domestro de Rampeno. Oni diras, ke li ĉiam favoras ilin – nun ni povas ekscii, se tio pravas.”

“Se nur MakGongal favorus nin,” diris Hari. Profesorino MakGongal estris Oragrifa Domo, sed tio ne malpersvadis ŝin doni al ili amasegon da hejmtaskoj lastatage.

Ĝuste tiam, la poŝto alvenis. Antaŭ nun Hari jam al kutimiĝis al tio, sed li ricevis iom da ŝoko je la unua mateno, kiam cento da strigoj estis subite glisantaj en la Grandan Halon dum mantenmanĝo, krozante super la tabloj ĝis tiam, ke ili ekvidas siajn posedantojn, kaj faligante leterojn kaj pakaĵojn en iliajn sinojn.

Ĝis tiam Hedvig ne estis alportinta ion ajn al Hari. Ŝi fojfoje flugis al li por mordeti al li la orelon, kaj preni iom da rostita pano antaŭ foriri al sia dormo ĉe la strigejo kun la ceteraj strigoj de la lernejo. Ĉi tiu mateno, tamen, ŝi flirtis suben inter la konfitaĵo kaj la sukero, kaj faligis noton sur la teleron de Hari. Hari tuj ŝiris ĝin malferma. Sur ĝi skribita per tre malnetaj literaĉoj staris: